

Šeštokų
sakmės

Skaistgirio vidurinė mokykla

A decorative border of blue-outlined pumpkins with carved faces surrounds the text. The pumpkins are arranged in a grid-like pattern, with one row at the top, one at the bottom, and vertical columns on the left and right sides.

Kaip atsirado Bariūnų kaimo pavadinimas

Senų senovėje buvo didelis kaimas, kuris neturėjo pavadinimo. Kaimelio gyventojai nusprendė sugalvoti kaimeliui pavadinimą. Jie susitikdavo prie seno ąžuolo ir galvodavo kaimeliui pavadinimą, bet vis susiginčydavo ir neišrinkdavo tinkamo vardo.

Ėjo metai, kaimelis vis buvo be pavadinimo. Žmonės buvo susipykę. Vieną kartą į kaimelį užklydo senas keliautojas. Žmonės apsidžiaugė, nes galvojo, kad jis išrinks kaimui pavadinimą. Bet jis sakė, kad iš pradžių turi pagyventi kaimelyje.

Po savaitės vėl visi susirinko prie seno ąžuolo ir senukas pasakė, kad gražaus pavadinimo negalėjo sugalvoti, nes čia visi barasi, yra labai nedraugiški. Tad senukas pasakė, kad tinkamiausias vardas būtų Bariūnai.

Nuo tada kaimas Joniškio rajone vadinamas Bariūnais.

Karolis Norkus

Vaivos juosta

Kartą gyveno tokia mergelė, kuri mokėjo gražiai austi juostas. Jos vardas buvęs Vaiva. Kartą Dievas Vaivai liepęs išausti tokią juostą, kuri visus kerėtų, džiugintų ir būtų nepaprasto grožio — iš penkių spalvų. O, kad juosta išeitų dar gražesnė, davęs jai stebūklingų siūlų.

Vaiva audė juostą penkias dienas. Kiekvieną spalvą po dieną. O kai išaudė juostą, Dievas ją pakabino danguje, kad visi ja galėtų žavėtis. O juostą pavadino Vaivos garbei. Taip ir atsirado Vaivos juosta.

*Laisvydas Jacevičius 6^b kl.
Skaistgirio vidurinė mokykla*

Iš kur atsirado žvaigždės?

Mėnuliui atsibodo būti vienam ir jis paprašė Saulės surasti jam draugą. Saulė ilgai ieškojo jam draugą ir surado, jos manymu, tinkamiausią draugą Marsą. Saulė jį atvedė pas Mėnulį. Iš pradžių jie turėjo apie ką kalbėtis, bet paskui jie nutilo. Marsas buvo per šaltas suprasti Mėnulį. Mėnulis daugiau Marso nebematė. Saulė norėdama pradžiuginti Mėnulį sugaudė visas nuo meteoritų atskilusias dalelytes. Dalelytės švytėjo. Iš jų Saulė suvėrė vėrinį ir nešė Mėnuliui. Prie Mėnulio buvo mažas akmenukas, eidama Saulė už jo užkliuvo ir pabiro švytinčios dalelytės po visą dangų. Mėnuliui labai patiko jo naujosios švytinčios draugės ir jis jas pavadino žvaigždėmis. Dar ir dabar Saulės išberti karoliai švyti danguje.

Eglė Juodvalkytė

Šiaurė, Pietūs, Rytai, Vakarai

Kartą velnias pavogė iš Dundulio didžiulį akmenį. Velnias bebėgiodamas nuo Dundulio pavargo ir nutarė truputį numigti ant akmens, pabandyti jo kietumą. Kai užmigo, jis sapnavo, kad Dundulis jį prisivijo ir kad šveis vieną iš savo žaibų... Išsigandęs velnias pabudo. Jisai pamatė, kad griaustinis visai čia pat ir labai supykęs svaido savo žaibus: olos griūva, medžiai dega... Velnias išsigando ir pasislėpė po pagrobtu akmeniu. Bet velnio viena koja kyšojo už akmens. Dundulis pamatė ir kad trenks keliasdešimt žaibų, net akmuo velnio neišgelbėjo. Akmuo perskilo į keturias dalis.

Eidami piemenys pamatė keturis akmenis, kurie buvo labai panašūs į raides. Apšerkšnijusi raidė Š – piemenys pavadino ją šiaure, įkaitusi raidė P – ją pavadino Pietumis, nes per pietus karšta. R – tai Rytai, V – tai Vakarai.

Nuo to laiko yra Šiaurė, Pietūs, Rytai ir Vakarai.

Egidijus Sidorovas

Kodėl ant gandro nugaros juoda dėmė?

Seniai, labai seniai, kai jau buvo atsiradę žmonės, gyveno savo gūžtoj balta gandrė. Ją visi vadino Baltapūke, nes ji buvo visiškai balta.

Vieną kartą atskrido erelis ir sako Baltapūkei:

— Ei, Baltapūke, atnešk man iš Dievo baltą kiaušinį!

Baltapūkė klausia:

— O kam tau to kiaušinio reikia?

Erelis atsakė:

— Man jo reikia, kad būčiau greitesnis net už vėją, bei šaunesnis už patį Dievą.

Tada gandrė sutiko. Nuskridusi mato: žarsto Dievas ugnį ir kažką burba po nosim.

Tada Dievas pamatė, kad atskrido gandrė, ir klausia jos:

— Ko atvykai, mieloji Baltapūke?

— Atvykau paprašyti jūsų, kad duotumėte baltąjį kiaušinį ereliui.

Tada Dievas įniršęs trinkt Baltapūkei žarstekliu per nugarą. Baltapūkė nuskrido su skaudančia nugarą.

Nuo to laiko visi gandrai liko su juoda dėme ant nugaros.

Birutė Vikrauskaitė

Kodėl genys margas

Seniai seniai genys buvo vien tik pilkas. Jo nemėgo nė vienas miško žvėris. Kartą bekalendamas medį pamatė kirminą. Jis šliaužė medžio kamieniu. Genys priskrido prie kirmino.

Ir jau norėjo čiupti kirminą, bet jis prabilo:

— Nepraryk manęs, geneli. Aš tau galiu pasakyti, kaip gali tapti margas.

— Pasakyk man, kaip tapti margu, tada tavęs neprarysiu, bet jeigu mane apgausi, aš tave prarysiu! — pagrasino genys.

Kirminas išsigando ir pradėjo pasakoti:

— Eik į šiaurę, kol prieisi didelį ąžuolą, tada sušuk šituos žodžius: „Pasirodyk, senasis išminčiau kirmine“, — ir pasakyk jam, ko nori, tada jis tau pasakys, ką reikia daryti.

Genys išskrido į šiaurę, beskrisdamas jis užsimanė gerti ir lesti. Netoli tekėjo upelis, ten jis atsigėrė. Susiradęs uogų pasisotino. Pasisotinęs skrido toliau.

Pagaliau genys priskrido didelį ąžuolą ir sušuko:

— Pasirodyk, senasis išminčiau kirmine! Kirminas prišliaužė prie genio ir klausia:

— Ko tau reikia, geny?

— Noriu tapti margas, — atsakė genys.

— Jeigu nori tapti margas, kai švies vaivorykštė, nuskrisk į vieną jos galą, atsistok po ją ir tapsi margas.

Genelis paklausė kirmino. Nuo tada visi žvėrys draugauja su margu geneliu.

Mindaugas Trumpulis

Kodėl asilo ausys ilgos

Gyveno kartą vargingas žmogelis. Jis turėjo tik vieną ožką ir kvailą asilą, kurio ausys buvo tokios mažutės, kad jis nieko negirdėdavo. Žmogelis turėjo iš dešinės pusės du kaimynus.

Kartą tvartas nuo staigaus vėjo pūstelėjimo vos nenugriuvo, nes jis buvo labai sutrešęs. Tame tvarte buvęs asilas išėjo laukan ir nuėjo į netoliese buvusį mišką.

Žmogelis neberadęs savo asilo, pasišaukė kaimynus ir išėjo jo ieškoti. Neilgai trukus atrado asilą gilioje duobėje. Sugriebė jį už trumpų ausyčių ir ėmė traukti į viršų. Kai ištraukė asilą iš duobės, pamatė, kad jo ausys žymiai pailgėjo.

Nuo to laiko žmonės stumdavo asilus į duobes ir traukdavo, kad asilo ausys pailgėtų ir jis viską gerai girdėtų.

Alfreda Būzaitė

Kodėl genys margas?

Seniai seniai gyvūnijos pasaulyje, kai dar nebuvo žmonių, ėjo pro kiškio namus geniukas. Pamatė, kad kiškis dažo namą. Tuomet jis priėjo prie kiškio ir paklausė:

— Kodėl dažai mėlyna, mėlyna spalva?

Kiškis labai išsigando ir, kai sukosi pažiūrėti, kas jam sako, tai šmukšt ir ranka nuvertė visus tris kibirus, kurie buvo skirti langui, durims ir namui dažyti. Geniukas nusidažė įvairiomis spalvomis. Ir nuo to laiko geniukas margas.

Akvilė Degimaitė

Kodėl asilo ausys ilgos

Kitados gyveno asilas su trumpomis ausimis. Tas asilas dirbo labai piktam ūkininkui. Asilas niekaip negalėjęs atlikti gerai darbo. Kai tik asilas ką nors padarydavo blogai, ūkininkas timplėdavo už ausų.

Taip ūkininkas ir išstypė ausis. Nuo to laiko ilgos asilo ausys parodo, kad jis yra kvailas ir užsispyręs.

Renata Melytė

Kodėl asilo ausys ilgos?

Sakmė

Vieną kartą gyveno pasipūtelis ir melagis asiliukas. Jisai neišsiskyrė iš kitų savo išvaizda, tačiau nenorėjo bendrauti su savo draugais. Vieną kartą pasipūtelis asilas ėjo per mišką ir susitiko liūtą.

Liūtas paklausė asiliuko:

— Kur eini, asiliuk?

— Aš einu į savo rūmus, kur gyvenu kaip karalius. Kai ištarė šiuos žodžius, asiliuko ausys truputėlį pailgėjo. Ir nuėjo pasipūtelis toliau. Sustojęs pailsėti prie medžio, pamatė mešką.

Meška paklausė asiliuko:

— Ką tu čia darai, ar neturėtum būti kvailių šalyje?

Asilas atkerta:

— Ką tu čia dabar kalbi, aš-ne kvailys, pasižiūrėk į save. Aš esu karalius, todėl galiu tave uždaryti į žvėrių kalėjimą. Vėl asiliukas pamelavo ir jo ausys dar labiau pailgėjo.

Štai kodėl asilų ausys ilgos.

Roneta Lesutyte

Kodėl ežys spygliuotas

Vieną kartą gyveno ežiukas. Jis buvo labai mažiukas kaip kamuoliukas. Turėjo jis švelnų, gražų, pilką kailiuką. Kadangi jis buvo mažas, todėl dažnai nukentėdavo nuo didesnių žvėrių. Labiausiai iš jo šaipydavosi lapė, tyčiodavosi mėtydamas į viršų ir ištepliodamas ežiuko gražų kailiuką pilkasis vilkas.

Vieną kartą ežiukas vėl pakliuvo vilkui į nagus, šis jį mėtė, voliojo purvuose ir ištepliojo ežiuko kailėlių.

Suspaudė ežiukui širdelę, nuėjo po medžiu, susirangė į kamuolėlį ir gailiai pravirko. Jis pasijuto toks vienišas ir bejėgis.

Tuo tarpu pro šalįėjo geroji laumė. Ji išgirdo verkiantį ežiuką. Prie jo priėjo, pažvelgė į jo kailiuką ir viską suprato. Geroji laumė nutarė jam padėti: Ji pradėjo glostyti vargšelį. Tose vietose, kur paliesdavo jos ranka, išlįsdavo aštrūs spygliai. Geradarė visą jį nuglostė, ir jis tapo spygliuotas. Laumė jam tarė:

— Dabar niekas nebedrįs skriausti tavęs.

Kitą dieną ežiukas drąsiai kiceno savo įprastu keliu. Čia jis ir vėl susitiko vilką. Vilkas iššiepė dantis ir vėl puolė jį norėdamas pasityčioti. Vos prisilietęs atšoko atgal niurgzdamas, nes spygliai įdūrė jam į nosį.

Nuo to laiko niekas ežio nebeskriaudžia, nes jis turi aštrius spyglius.

Dovilė Liakaitė

Kodėl voverės pūsta uodega

Buvo tokia voverė, kuri labai mėgo maivytis prieš kitus, girtis, turėti gražiausius namus. Voverė buvo labai pasipūtusi, išdidi, todėl nebeturėjo bičiulių, nes jiems iki ausų galiukų įgriso klausytis jos pagirų. Dievas už tokį voverės pasipūtimą nutarė jai pakeisti uodegą. Dabar jos uodega pūsta, bet už uodegą Dievas pareikalavo, kad ji taip nesipūstų, ką daryt voverei? Uodega labai graži, bet ir girtis šaunu. Vis tik pasirinko uodegą.

Dabar voverės retai rodosi viešumoje ir turi pūstą uodegą.

Loreta Dragūnaitė

Kodėl šuo loja?

Sakmė

Vieną kartą gyveno šuo. Jis labai mėgo lakstyti. Visą dieną lakstė. Tą kartą jis bėgo per lauką, užkliuvo už akmens ir parkrito.

Bėga kiškis pro šalį, pamatė gulinti šunį ir klausia:

— Na, kas gi tau atsitiko, ko čia dejuoji?

Šunelis atsako:

— Ar nematai, užkliuvau už akmens ir užsigavau, tai dabar ir dejuoju.

Kiškis nurūko tolyn.

Eina meška, pamatė šunį ir sako:

— Kodėl čia guli?

Šuo atsako:

— Na gi matai, aš pargriuvau ir užsigavau.

Meška nekreipė dėmesio ir nulepečkojo. Šuniui nepadėjo niekas.

Dabar jis visada loja. Pyksta.

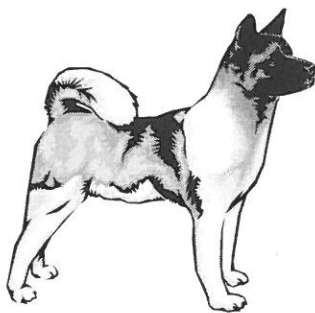
Ieva Biliūtė

Kodėl šuo loja?

Vieną kartą buvo didelis, piktas šuo. Jis gyveno būdoje.

Kartą jis nutrūko nuo pavadėlio. Pabėgęs sukandžiojo daug žmonių. Ir jį Dievas nubaudė: — Už tave turės kentėti visi Pasaulio šunys. Jūs turėsite loti, kai tik kas nors ateis į šeimininko namus. Jūs saugosite namus nuo plėšikų.

Nuo to laiko šunys tebeloja.

Simas Pranciulis

Kodėl šuo loja?

Seniai seniai gyveno šuo Brisius. Jis mėgdavo lėtai slankioti po žalius Arkadijos miškelius. Ten nuolat čiulbėdavo paukščiai, prie suolo, ant minkštos žolytės, krykštaudavo vaikai. Skaisčiai šviečiant saulutei, Brisius atsiguldavo šalia žaidžiančių vaikų ir stebėdavo kiekvieną jų judesį. Brisiui buvo labia liūdna todėl, kad net paukščiai turėjo savo kalbą, o jis negalėjo išgirsti nė garselio. Brisius suprato, kaip svarbu turėti balsą. Staiga Brisius stryktelėjo ir greitai nuskuodė namo. Grįžęs jis atsisėdo ant mėgstamiausio savo fotelio ir ėmė kurti kalbą... Tik staiga...

— A-a-a-u-u-u- sulojo šuo. Pašokęs nuo fotelio jis pamatė... pelytę, kuri įsikibo į Brisiaus uodegos galiuką. Taip ir atsirado šunų kalba – jie ėmė loti!

*Joana Lušaitė 6^b kl.
Skaistgirio vidurinė mokykla*